

Spørgsmaalet ſkal henviſes til Miniſterens Overveieſe, og da han ſtiller ſig meget velvillig overfor diſſe Sager, ſom man kan betegne ſom Malevaadsfiſkerifager, ſaa ſkal jeg, der her i Thinget har ſtillet mig velvillig overfor Bundgarnsfiſkeriet, heller ikke have Noget imod at gaa med dertil, idet ogſaa jeg onſter, at Sagen bliver henviſt til Miniſteren, men jeg ſkal dog, naar der i Andragendet tales om hele vor Fiſkerilovgivning, og der ſiges, at man vil vende tilbage til den Frihed, man i ſaa Henſeende har haft i Aarhundreder, ſige, at jeg tror, at man der vugger ſig i Illuſioner, thi vi have jo ikke haft noget ſaadant aldeles frit Fiſkeri; vi have jo Danſke Lov, og vi have Loven om Bundſlæbevaad af 1872, ſom Mange have været stærkt imod, ſaa at det jo alſaa ikke har været noget aldeles frit Fiſkeri. Jeg tror heller ikke, at diſſe Andragere ere rigtig kjendte med vor Lovgivning, jeg ſkal blandt Andet nævne i ſaa Henſeende, at det er omtalt, at man ikke kan fiſke med diſſe ſtore Maſter, ſom man bruger i Limfjorden. Jeg vil dog bemærke, at derſom Limfjordsfiſkerne kom over med deres Vaad i de Fjorde, ſom her er Tale om, og det gjælder baade Malevaad og Silbevaad, er jeg overbevist om, at de nok ſkulde komme til at erkende, at der kan fiſkes med diſſe, for ſaa vidt der ellers er Noget i Fjordene at fiſke efter, thi jeg har en Del Kjendſkab til, hvor ſtore Fiſkene ere i Limfjorden. Det er ſjældent, at det viſer ſig, at Fiſkene i Limfjorden ere ſaa meget ſtørre end andre Steder, nei, der findes baade ſtore og ſmaa Fiſk i Limfjorden. Jeg tror nu, at dette Andragende er fremkaldt ved Agitation, og at de, der have underſkrevet Adreſſen, ikke have kjendt Noget til Størrelſen af Maſterne i Limfjordsgarnene. Der tales ogſaa om Garn til at fiſke Keier med i Limfjorden, ſom ikke kan bruges andre Steder. Man har ikke nogen egentlig Lov om Keiefiſkeri i Limfjorden, derimod exiſterer der en Bekjendtgjørelſe deſangaaende af 30te Juli 1859. Ved denne Reſolution er Keiefiſkeriet indtil videre tilladt og beſtemt, hvor ſtore Maſterne til dette ſkulde være, og man kan ſelvſølgelig godt komme med en anden Reſolution om mindre Maſter. Lovgivningen har ikke beſtemt Noget i ſaa Henſeende, og det er jo bekjendt, at der findes Beſtemmelſer i Lovgivningen om Limfjordsfiſkeriet, der tillader Miniſteriet at kunne tillade Brugen af ny opfundne eller andet Steds brugelige Redſkaber, naar diſſe ikke ſtøde Fiſkeriet. Jeg tror alſaa, at man ſer noget uheldigt paa Maſteforholdene i Limfjorden. Det er nu ikke, fordi jeg vil forſvare, at vi abſolut

ſkulde indføre de Maſter, der gjælde i Limfjorden, overalt, det vil jeg forvare mig imod, men naar Fiſterne tro, at det er ſæregne ſtore Fiſk, der findes i Limfjorden i Modſætning til i vore andre Bænde, ſaa er det en Miſforſtaaelſe. Jeg er overbevist om, at naar Limfjordsfiſkerne kom over i andre Fjorde, ſaa ſkulde de nok lære at fiſke, der ſkulde nok ſaaſ Erſaring derfor. Men da jeg nu er tilbøielig til at tro, at Fiſterne ofte underſkrive paa Andragender og navnlig i diſſe Andragender gaa ud fra en Forudſætning, der er feil. ſaa vil jeg henſtille til den ærede Indenrigsminiſter, om det ikke var heldigt, om han fulgte i ſin Følgjængers Fodspor og indhentede ſtatiftik Materiale, ſom ikke blev fremkaldt af Agitation, men i hvilket man f. Ex. ſik Underretning om, hvor mange Fiſkere der var, hvor ſtort Udbyttefiſkeriet har givet af det forſkjellige Brug, og hvad Fiſterne iøvrigt onſte, og ſamtidig tilſtillede de Mænd, Sognefogderne, eller hvem det blev, der indhentede de Dplyſninger, de ſkjælde, der bruges ved Limfjorden, ſaa at de Fiſkere, af hvem der indhentes Dplyſninger, mere uhildet kunne ſe, hvor ſtore Maſterne ere ved Limfjordsgarnene, ſaa ſik vi maatte ikke ſaa mange Andragender i den Retning, ſom vi nu faae. Jeg veed ikke, om Miniſteriet har Benge til at forſyne vedkommende Sognefogder og Andre med diſſe ſkjælde, jeg veed ikke, om der haves Noget dertil paa Finantsloven paa Kontoen III. B. til Fiſkeriets Fremme; men det kunde være onſkeligt at faae noget ſaadant Materiale. Det ſidſte ſtatiftikſte Materiale, ſom var forelagt Fiſkeriudvalget, har jeg været meget glad ved, jeg tror, at det var et vigtigt Bidrag til at kunne behandle Fiſkerifagen fra alle Sider. Det er gjerne ſaa, at naar der kommer Andragender, er det en eller et Par enkelte Mænd, der ſtille ſig i Spidsen, ſende en Adreſſe om og ſige, at det er farligt for Fiſkeribefolkningen, naar dette eller hint, ſom er foreſlaaet, vedtages. Fiſkeribefolkningen og de, der færdes paa Søen, ere ikke ſaa kjendte med vor Lovgivning, at de vide ſunderlig Beſked om de Forſlag, der foreligge, ſaa de tro ſtrag, det er rigtigt, at der foreſlaas noget Farligt. Da nu dette Andragende i ſin Motivering omtaler andre almindelige Forhold, maa jeg maatte ogſaa komme ind paa et enkelt, mere almindeligt Forhold, ſom jeg meget beklager ſinder Sted, nemlig at enkelte Godſeiere ſætte ſig i Beſiddelſe ikke alene af ferſte Bænde, men ogſaa af Stræninger af de falſte Bænde, navnlig Fjordene. Jeg har ſom Repræſentant for Huſmandskreditforeningen i Viborg Amt rig Leilighed til at ſe det. Viborg Amt har mange ferſte